

genom nervernas sammandragning. — 2) Hopkrympt, skrumpen.

KRUMPENHET, f. 3. Egenskapen att vara krumpen.

KRUMPNA, v. n. 1. Blifva krumpen.

KRUMSPRÅNG, n. 5. 1) Språng i krok. *Hundens hästens k. Göra k. af glädje.* — 2) (fig. fam.) Omsvep, undflykt.

KRUMSTAF, m. 2. pl. — *stafvar*. Så kallas biskopsstafven, emedan den har en krok eller krycka i öfra ändan.

KRUMTARM, m. 2. En af tarmarna i magen.

KRUMTIMMER, n. 5. **KRUMTRÄ**, n. 4. (skepp.) Krokigt trä, knå.

KRUS, n. 5. I. Rundt drickskärl af stengods eller porslin, uppifrån ända ned jemntjockt, öppet upptill och utan lock. *Ett k. öl.*

KRUS, n. sing. II. 1) Hvad som är krusadt eller krusigt. Brukas i denna ordets egentliga bem. numera föga. — 2) (fig.) Krusande. *Ej tycka om k. Utan k.*

KRUSA, v. a. 1. Göra krusig. *K. hår, manschetter. K. i kanterna. En sakta väderpust k-de vallyntan.* — V. n. (fam.) 1) På ett tvunget och ceremoniöst sätt visa sig artig, höflig, ödmjuk, o. s. v. *K. för någon. K. för de rika. Låt oss inte k. K. med någon, behandla honom med efterlåtenhet. K. med något, af efterlåtenhet o. s. v. gerna undvika något.* — 2) Göra svårigheter vid något. *Han k-ar för att göra det. Jag k-de inte för att säga honom sanningen.* — *Syn.* Draga sig (för något).

KRUSANDE, n. 4. Handlingen, då man krusar (både för v. a. och v. n.).

KRUSARE, m. 5. En, som är böjd för att krusa.

KRUSBJÖRN, m. 2. (fam.) Se *Krushufvud*, 3.

KRUSBRÖD, n. 5. Ett slags krusadt bakverk.

KRUSBÅR, n. 5. Det ludna, allmänt kända bäret af:

KRUSBÅRSBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Bärbuske af fam. Ribesiæ. Ribes grossularia.

KRUSERA, v. a. 1. Göra krusig. — *Kruserande*, n. 4. o. *Krusering*, f. 2.

KRUSERLIG, a. 2. 1) Som är mycket böjd för att krusa. — 2) Som röjer sådan böjelse. — *Kruserligt*, adv.

KRUSERLIGHET, f. 3. Kruserligt skick, väsende, uppförande.

KRUSFLOR, n. sing. En lätt, genomskinlig och krusad väfnad af finaste silke. — *Syn.* Krepp.

KRUSHUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden*. 1) Krusigt hufvud. — 2) Person med krusigt hår. — 3) (fig. fam.) a) Besynnerlig människa, full af infall och nycker. — b) En, som krusar mycket.

KRUSHÄRIG, a. 2. Som har krusigt hår.

KRUSIG, a. 2. Säges om hår o. d., som är vridet i spiralförm. *K-t hår.*

KRUSIGHET, f. 3. Egenskapen att vara krusig.

KRUSJERN, n. 5. Friserjern, hvarmed hår krusas.

KRUSKAM, m. 2. pl. — *hammar*. Se *Friserkam*.

KRUSKÅL, m. sing. En artförändring af den Allmänna Kålen, med krusiga blad. *Brassica crispa.*

KRUSLAF, m. sing. Ett släkte af Lafvarna. *Cetraria.*

KRUSMAKARE, m. 5. (fam. skämtv.) En, som krusar mycket,

KRUSMOSSA, f. 1. Ett släkte af Mossorna. *Ulot.*

KRUSMYNTA, f. sing. En art af örtslägdet Mynta, med rödletta blommor. *Mentha crispa.* — *Ss. Krusmyntsprit. -te. -vatten.*

KRUSMYNTOLJA, f. 1. Eterisk olja, som fås af *Krusmynta*.

KRUSNING, f. 2. 1) Se *Krusande*. — 2) Det krusade på en sak.

KRUSPINNE, m. 2. pl. — *pinnar*. Träpinne, som af perukmakare brukas till krusande af hår.

KRUSSAM, a. 2. Se *Kruserlig*.

KRUSSALAD, krüssållat, m. sing. En artförändring af *Salad-Laktuk. Lactuca crispa.*

KRUSTAGEL, n. 5. Krusigt tagel.

KRUSTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. En tistelart, i åkrar, med röda blommor och i brädden krusiga blad. *Carduus crispus.*

KRUSTÅTEL, m. sing. En tvåårig gräsväxt, på torra fält. *Aira flexuosa.*

KRUT, n. sing. (af t. *Kraut*, ört) 1) Pulverformig blandning af salpeter, kol och svafvel, som exploderar, då minsta gnista faller derpå, och användes till laddning i alla slags eldgevär. *Kulor och k. (Talesätt) Han är som k., mycket häftig, retlig. Icke vara värd ett skott k., duga till ingenting. Kosta k. på döda sparvar, göra ändamålslösa utgifter. Han var icke med, när k-t uppfanns, är ganska inskränkt, dum.* — 2) (Ordspr.) *Ondt k. förgås ej*, (egentl.: ogräs är ej lätt att utrota) det onda varar i evighet; de elaka äro seglivade. — *Ss. K-dam, -sferding, -kärl, -laddning, -magasin, -pung, -tillverkning, -tunna.*

KRUTBRUK, n. 5. Ställe, inrättning, der krut tillverkas.

KRUTBRÄNNARE, m. 5. 1) En, som tillverkar krut. — 2) Tvåårig växt på Gottland; har ljusrödt blomax med svartbrun spets. *Orchis ustulata.*

KRUTDURK, m. 2. Förvaringsrum för krut, på fartyg.

KRUTGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. (fam.) Struntgubbe. — Härleder sig af t. *Kraut*, ört, och betydde ursprungl.: Gubbe, som gick omkring och sålde hvarjehanda medikamenter och pulver.

KRUTHUS, n. 5. Enkom bygd hus, att deri förvara krut. — I samma mening brukas äfv. ordet *Krutvalf*.

KRUTKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. 1) Se *Krutdurk*. — 2) Nedersta delen af en bösspipas lopp, der krutskottet inlägges.

KRUTKORN, n. 5. Liten partikel af krut.

KRUTKORNINGSSÅLL, n. 5. Såll, hvarmed krut kornas.

KRUTLÅSKARE, m. 5. Se *Kasedun*.

KRUTMÅTT, n. 5. Mått, som begagnas till krutladdningens afmätande för bössor.

KRUTPROF, n. 5. Probering af kruts godhet eller styrka.

KRUTPROFVARE, m. 5. Verktyg, hvarmed delst krut profvas.

KRUTQVARN, f. 2. Se *Krutbruk*.

KRUTRÖK, m. sing. Rök af krut, isynnerhet i fält. (Fig. fam.) *Lukta, osa k-en*, vara med i krig. *Han har ännu icke osat k-en.*

KRUTSATS, m. 3. Sats af ingredientierna till krut, vid tillverkning deraf.

KRUTSLANGA, f. 1. En omkring $\frac{1}{2}$ tum bred slang, sydd af lärt eller läder och fylld med krut, för att begagnas till minors antändning.